

którym można zlecać skup i sprzedaż materiału siewnego (ust. 1).

3. Obrót materiałem siewnym z zagranicą prowadzą przedsiębiorstwa wyznaczone przez Ministra Handlu Zagranicznego.

Art. 14. Minister Rolnictwa ustala sposób oznaczania, opakowywania i plombowania przeznaczonego do obrotu materiału siewnego kwalifikowanego i handlowego, jak również sposób i warunki przygotowywania i przechowywania tego materiału.

Art. 15. Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrami Państwowych Gospodarstw Rolnych i Handlu Zagranicznego może ustalić warunki szczególne, jakim powinien odpowiadać materiał siewny w obrocie zagranicznym.

Art. 16. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia powołać organy dla kontroli przestrzegania przepisów dotyczących obrotu materiałem siewnym, określając równocześnie prawa i obowiązki tych organów i tryb ich postępowania.

R o z d z i a ł VI.

Przepisy karne.

Art. 17. 1. Kto:

- 1) wprowadza do obrotu materiał siewny bez zachowania przepisów wydanych na podstawie art. 14,
- 2) wbrew obowiązującym przepisom uprawia odmiany lub gatunki roślin objęte zakazem (art. 11 ust. 1) lub wysiewa niekwalifikowany materiał siewny (art. 12 ust. 1)

— podlega karze pracy poprawczej do 3 miesięcy lub karze grzywny do 3.000 zł.

2. Orzekanie następuje w trybie przepisów o orzecznictwie karno-administracyjnym.

Art. 18. Kto:

- 1) narusza prawo wyłączności skupu i sprzedaży materiału siewnego, przysługujące upoważnionym do tego przedsiębiorstwom lub instytucjom gospodarki społecznej (art. 13),
- 2) przywłaszcza sobie cudze autorstwo odmiany oryginalnej

— podlega karze aresztu do lat 2 lub grzywny.

R o z d z i a ł VII.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 19. Minister Rolnictwa może zezwolić na wpisanie do rejestru bez zachowania niektórych warunków, określonych na podstawie art. 4 ust. 3, tych odmian hodowlanych, których oryginalność stwierdzono na jego zlecenie po dniu 1 stycznia 1946 r., a przed dniem wejścia w życie dekretu.

Art. 20. Autorom odmian oryginalnych, wytworzonych przed dniem wejścia w życie dekretu, nie przysługuje prawo do jednorazowej premii autorskiej; Minister Rolnictwa jednak może w uzasadnionych przypadkach premię taką przyznać autorom odmian wytworzonych po dniu 1 stycznia 1946 r.

Art. 21. 1. Autorzy odmian oryginalnych, wytworzonych przed dniem 1 stycznia 1946 r., mają prawo do premii corocznej w ciągu 10 lat od dnia wpisu odmiany do rejestru.

2. Autorzy odmian oryginalnych, wytworzonych po dniu 1 stycznia 1946 r., a przed dniem wejścia w życie dekretu, otrzymują premię coroczną na ogólnych zasadach określonych w dekreście.

3. Jeżeli autorzy wymienieni w ust. 1 i 2 prowadzili po dniu 1 stycznia 1946 r. hodowlę odmiany na własny rachunek, premię zaczyna się wypłacać po upływie tylu lat od dnia wejścia w życie dekretu, ile lat hodowla prowadzona była na własny rachunek.

4. Minister Rolnictwa ustali zasady i tryb zaliczania odmian do wytworzonych przed i po dniu 1 stycznia 1946 r.

Art. 22. Prawo do corocznej premii autorskiej nie przysługuje autorom odmian, którzy przed dniem wejścia w życie dekretu odmianę oryginalną z jej dokumentacją odstąpili Państwu za wynagrodzeniem.

Art. 23. 1. Wyłączne prawo oznaczania towaru znakami przewidzianymi w art. 174 przepisów o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. z 1928 r. Nr 39 poz. 384 z późniejszymi zmianami) nie dotyczy oznaczania materiału siewnego.

2. Tracą ważność prawa, które stosownie do przepisów określonych w ust. 1 wynikają z dokonanej już rejestracji znaków w zakresie dotyczącym materiału siewnego.

Art. 24. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: M. Rybicki

34

DEKRET

z dnia 2 lutego 1955 r.

o organizacji hodowli zwierząt zarodowych.

Dla zapewnienia postępu w hodowli zwierząt gospodarskich i systematycznego podnoszenia ich wartości użytkowej stanowi się, co następuje:

Art. 1. Hodowlę zwierząt zarodowych, rejonizację hodowli zwierząt gospodarskich oraz uznawanie za odpowiednie do hodowli rozplodników zwierząt gospodar-

skich i uzupełnianie stanu tych rozplodników prowadzi się na zasadach określonych w dekreście.

Art. 2. Dla celów hodowli zwierząt zarodowych przeprowadza się:

- 1) ocenę wartości użytkowej zwierząt,
- 2) wybór zwierząt wyróżniających się wartością użytko-

wą i hodowlaną i wpisywanie ich do ksiąg zwierząt zarodowych,

- 3) dalsze doskonalenie zwierząt zapisanych do ksiąg zwierząt zarodowych i tworzenie nowych ras i typów.

Art. 3. 1. Dla poszczególnych gatunków oraz ras i typów zwierząt zależnie od ich wartości hodowlanej prowadzi się:

- 1) powiatowe, wojewódzkie i krajowe księgi zwierząt zarodowych,
- 2) rejestr zwierząt wyróżniających się wartością użytkową.

2. Minister Rolnictwa może w drodze rozporządzenia zarządzić prowadzenie krajowych ksiąg elity zwierząt zarodowych oprócz ksiąg zwierząt zarodowych wymienionych w ust. 1 pkt 1.

3. Minister Rolnictwa w drodze rozporządzenia określi wymagania, jakim powinny odpowiadać zwierzęta dla zapisania ich do ksiąg lub rejestru, zasady i tryb prowadzenia ksiąg i rejestru oraz organy powołane do ich prowadzenia.

4. Tryb postępowania przy ocenie zwierząt gospodarskich zapisywanych do ksiąg lub rejestru w gospodarstwach podległych Ministrowi Państwowych Gospodarstw Rolnych określa Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Państwowych Gospodarstw Rolnych.

Art. 4. 1. Stada zwierząt gospodarskich (stajnie, obory, chlewnie, owczarnie, koziarnie oraz fermy drobiu i zwierząt futerkowych) mogą być uznane za zarodowe lub reprodukcyjne.

2. Minister Rolnictwa określa warunki, jakim powinny odpowiadać stada dla uznania ich za zarodowe lub reprodukcyjne, organy powołane do uznawania, tryb postępowania oraz warunki gospodarcze, w jakich powinny się znajdować te stada.

3. Minister Rolnictwa określa zasady doboru rozplodników w zarodowych stadach koni, bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz oraz w fermach drobiu i zwierząt futerkowych. Określanie tych zasad w gospodarstwach podległych Ministrowi Państwowych Gospodarstw Rolnych następuje w porozumieniu z Ministrem Państwowych Gospodarstw Rolnych.

Art. 5. Posiadacze stad zarodowych i reprodukcyjnych obowiązani są wychowywać określoną przez Ministra Rolnictwa ilość przychowka zdolnego do rozplodu.

Art. 6. 1. Minister Rolnictwa organizuje stałą i bezpłatną opiekę zootechniczną i weterynaryjną nad stadami zarodowymi i reprodukcyjnymi w sposób zapewniający możliwość prowadzenia racjonalnej selekcji i właściwego doboru zwierząt.

2. Minister Rolnictwa może zorganizować bezpłatną opiekę zootechniczną i weterynaryjną nad zwierzętami zapisanymi do ksiąg zwierząt zarodowych.

Art. 7. Minister Rolnictwa może uznać poszczególne tereny, na których rozpowszechniona jest hodowla określonych ras bydła, trzody chlewnej, owiec lub koni, wyróżniających się wartością hodowlaną, za ośrodki hodowlane. W ośrodkach tych Minister Rolnictwa organizuje pracę nad doskonaleniem pogłowia wymienionych zwierząt.

Art. 8. Minister Rolnictwa za zgodą Prezesa Rady Ministrów uznaje pewne rasy i typy zwierząt gospodarskich za odpowiednie dla poszczególnych rejonów kraju.

Art. 9. 1. Pokrywanie klaczy, krów, loch i owieczki dozwolone jest tylko rozplodnikami uznanymi dla danej wsi, gromady, powiatu lub województwa za odpowiednie do hodowli (rozplodniki uznane).

2. Za rozplodnika uważa się ogiera, buhaja, knura i tryka w wieku, który określa Minister Rolnictwa.

3. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej m. st. Warszawy i m. Łodzi) może za zgodą Ministra Rolnictwa rozciągnąć odpowiednio przepisy ust. 1 i 2 w stosunku do kóz.

Art. 10. O uznaniu rozplodników za odpowiednie do hodowli orzekają komisje kwalifikacyjne, których skład, organizację i tryb postępowania określa Minister Rolnictwa.

Art. 11. 1. Posiadacze rozplodników obowiązani są zgłaszać je w oznaczonym terminie do prezydium gromadzkiej rady narodowej lub rady narodowej osiedla oraz doprowadzać przed komisję kwalifikacyjną w czasie i miejscu wyznaczonych przez prezydium powiatowej rady narodowej, a w odniesieniu do ogierów — przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

2. Posiadacze rozplodników przeprowadzonych na stały pobyt z innych terenów obowiązani są zgłaszać je do prezydium gromadzkiej rady narodowej lub rady narodowej osiedla w ciągu 14 dni od dnia przeprowadzenia.

3. Prezydium właściwych rad narodowych mogą zwalniać od obowiązku doprowadzenia przed komisję kwalifikacyjną rozplodników zapisanych do ksiąg zwierząt zarodowych. W tym przypadku uznanie rozplodnika następuje na podstawie dowodu wpisu rozplodnika do ksiąg zwierząt zarodowych oraz ważnego świadectwa zdrowotności.

Art. 12. 1. Liczbę rozplodników potrzebną na terenie gromad do krycia samic danego gatunku zwierząt określa prezydium powiatowej rady narodowej z wyjątkiem liczby ogierów, którą określa prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

2. Komisja kwalifikacyjna uznaje za odpowiednie do hodowli te spośród doprowadzonych rozplodników, które należą do rasy lub typu uznanych za odpowiednie dla danego rejonu oraz odpowiadające warunkom ustalonym przez Ministra Rolnictwa.

3. Jeżeli ilość rozplodników uznanych za odpowiednie do hodowli jest niewystarczająca dla poszczególnych wsi lub gromad, komisja kwalifikacyjna uznaje tymczasowo dla tych wsi lub gromad spośród pozostałych rozplodników te, które są stosunkowo najodpowiedniejsze do hodowli.

Art. 13. 1. Posiadacze rozplodników, na które nie zostały wydane świadectwa uznania, obowiązani są poddać je wytrzebieniu w terminach i na zasadach ustalonych przez Ministra Rolnictwa.

2. Minister Rolnictwa może wyłączyć spod działania przepisu ust. 1 rozplodniki w określonych rejonach oraz w zakładach i gospodarstwach specjalnych, a w szczególności w instytutach, cyrkach i zwierzyńcach.

Art. 14. 1. Rozplodniki nie uznane podlegają trzebieniu na koszt Państwa, jeżeli trzebienie następuje na

specjalnie zorganizowanych spędach odbywanych w terminach określonych przez Ministra Rolnictwa.

2. Rozplodniki, nie wytrzebione z winy ich posiadaczy w przepisany terminie, podlegają przymusowemu wytrzebieniu na koszt posiadacza.

Art. 15. Posiadacz rozplodnika uznanego obowiązany jest prowadzić rejestr pokryć i wydawać świadectwa pokrycia na formularzach według wzoru ustalonego przez Ministra Rolnictwa.

Art. 16. Minister Rolnictwa ustala zasady udzielania pomocy Państwa na pokrycie kosztów nabycia i utrzymania rozplodników oraz premiowania za wzorowe utrzymanie rozplodników.

Art. 17. Przepisów art. 9—16 nie stosuje się do ogierów utrzymywanych w państwowych stadninach i stacjach rozplodowych. Rozmieszczanie tych ogierów na okres koplacyjny powinno odbywać się z zachowaniem zasad rejonizacji (art. 8).

Art. 18. 1. Uznawanie rozplodników drobiu i zwierząt futerkowych przeprowadza się tylko w uznanych fermach zarodowych i reprodukcyjnych.

2. Minister Rolnictwa określa skład komisji przeprowadzających uznawanie rozplodników drobiu i zwierząt futerkowych, organizację tych komisji i tryb postępowania przy uznawaniu.

Art. 19. 1. Minister Rolnictwa ustala ilość i rozmieszczenie stacji sztucznego unasieniania w jednostkach państwowych i spółdzielczych oraz określa zakres stosowania sztucznego unasieniania w hodowli poszczególnych gatunków zwierząt gospodarskich.

2. Minister Rolnictwa określa organizację i wyposażenie stacji sztucznego unasieniania oraz nadzór zootechniczny i weterynaryjny nad działalnością tych stacji.

3. W sprawach określonych w ust. 1 w odniesieniu do gospodarstw podległych Ministrowi Państwowych Gospodarstw Rolnych Minister Rolnictwa działa w porozumieniu z Ministrem Państwowych Gospodarstw Rolnych.

Art. 20. 1. Minister Rolnictwa może w drodze rozporządzenia zakazać uboju:

- 1) zwierząt wpisanych do ksiąg zwierząt zarodowych oraz do rejestru zwierząt wyróżniających się wartością użytkową,
- 2) przychówka po zwierzętach wymienionych w pkt 1,
- 3) rozplodników uznanych.

2. Zakaz uboju przewidziany w ust. 1 nie dotyczy zwierząt, w stosunku do których lekarz weterynarii stwierdzi konieczność uboju lub służba zootechniczna — niezdadność do hodowli.

Art. 21. 1. Kto nie zgłasza do prezydium właściwej rady narodowej rozplodnika lub nie doprowadza go przed komisję kwalifikacyjną

— podlega karze pracy poprawczej do 3 miesięcy lub karze grzywny od 100 do 1.000 zł.

2. Kto władając rozplodnikiem nie uznanym pokrywa nim klacz, krowę, lochę, owcę-maciorcę

— podlega karze pracy poprawczej do 3 miesięcy lub karze grzywny od 200 do 2.000 zł.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do osób, w których władaniu pozostają kozły, w przypadku rozciągnięcia na podstawie art. 9 ust. 3 w stosunku do kóz przepisów o obowiązku pokrywania samic rozplodnikami uznanymi.

4. Orzekanie następuje w trybie przepisów o orzecznictwie karno-administracyjnym.

Art. 22. 1. Kto poddaje ubojowi zwierzęta wbrew zakazowi wydanemu na podstawie art. 20 ust. 1

— podlega karze aresztu i grzywny do 10.000 zł lub jednej z tych kar.

2. Mięso i przetwory pochodzące z uboju zakazanego ulegają przepádkowi.

Art. 23. 1. Tracą moc:

- 1) ustawa z dnia 5 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. z 1934 r. Nr 40, poz. 349, z 1946 r. Nr 32, poz. 203, Nr 64, poz. 357, z 1948 r. Nr 24, poz. 161 i z 1949 r. Nr 41, poz. 296),
- 2) ustawa z dnia 13 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni (Dz. U. z 1946 r. Nr 23, poz. 154 i z 1948 r. Nr 24, poz. 161),
- 3) ustawa z dnia 4 kwietnia 1950 r. o zakazie uboju zwierząt hodowlanych (Dz. U. Nr 18, poz. 152).

2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie niniejszego dekretu zachowują moc przepisy dotychczasowe, o ile nie są z nim sprzeczne.

3. Świadectwa uznania rozplodników, wydane na podstawie dotychczasowych przepisów, zachowują moc do upływu terminu, na który zostały wydane.

Art. 24. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: M. Rybicki

35

DEKRET

z dnia 2 lutego 1955 r.

o terenowych organach administracji morskiej.

Art. 1. 1. Urzędy morskie są terenowymi organami administracji morskiej na obszarze morskich portów, przystani, morskich wód wewnętrznych i terytorialnych oraz pasa nadbrzeżnego.

2. Urzędy morskie podlegają Ministrowi Żeglugi.

Art. 2. 1. Do zakresu działania urzędów morskich należy:

- 1) nadzór nad bezpieczeństwem żeglugi na obszarze morskich portów, przystani, dróg morskich oraz zalewów,